

SARA DUST

Raven
și
TRENU
care nu a mai
VENIT

#2

EDITORI:

Manager Irinel Merlușcă
Referent Elena Dițu

DESIGN •

TEHNOREDACTARE:
Ramona Marinescu

CORECTURĂ:

Mihaela Hură

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Sara Dust

Raven și trenul care nu a mai venit / Sara Dust. - Brașov :

Creator, 2022

ISBN 978-606-029-589-1

821.135.1

© **EDITURA CREATOR**, 2022

PENTRU PREZENTA EDIȚIE

Str. Zaharia Stancu, Nr. 21A, Brașov, România

E-mail: editura@libris.ro

Tel.: 0720 539533

Str. Mureșenilor nr. 14, Brașov, România

Tel.: 0268 477 799

E-mail: office@libris.ro

Respect pentru oameni și cărți

Editura **CREATOR** face parte din grupul de firme **LIBRIS**

CUPRINS

Playlist · 11

Prolog · 13

PARTEA I TERMENI ȘI CONDIȚII · 15

Amintirile lui Raven de la centru · 17

Muzica să răsună, camera să fie plină · 19

Care era numele ei? · 27

Care era numele lui? · 31

Fata asta nu înțelege că nu vreau nimic de la ea? · 39

Amintirile și notițele lui Raven de la centru · 48

Amintirile și notițele lui Raven de la centru · 49

Amintirile și notițele lui Raven · 51

Trebuie doar să am grijă să nu mă uit în ochii lui · 53

Nimic din ce n-am mai văzut până acum · 61

Amintirile și notițele lui Raven · 66

Să trec peste ar însemna să accept că s-a terminat · 69

Trebuie să simt mai mult de atât! · 77

Nu degeaba mi s-a părut că ți se potrivește
numele acela · 83

Atunci când nimic nu se mai simte acasă · 95

Zvonurile sunt adevărate · 103

Ai stricat ordinea · 113

Amintirile și notițele lui Raven de la centru · 119

Termeni și condiții · 123

O să-ți iau totul · 129

De ce? · 145

Senzația de cădere · 149

Nu închide ușa! · 151

Cine ți-a făcut asta? · 157

Este ceva în modul în care se uită la tine · 169

Nu am fost niciodată interesat de o relație care să

---

cuprindă trei persoane · 177

PARTEA II CURIOSITĂȚI, CICATRICI ȘI SĂRUTURI CARE OPRESC TIMPUL ÎN LOC · 187

Din curiozitate · 189

Nebunia mea · 199

Pentru mine, viața reprezintă o adunătură
de momente · 207

De ce nu recunoști că asta este o
scuză ca să petreci timp cu mine? · 211

Prea plină de culoare, prea plină de viață,
prea frumoasă · 221

Doar nu credeai că scapi · 229

Spune-i lui hazen că-l salut · 233

Fluturi albaștri · 241

Îmi pare rău să te dezamăgesc. este ultimul lucru
de care voiam să ai parte alături de mine · 245

Amintirile și notițele lui Raven de la centru · 253

Afară nu este nicio furtună · 257

Trenul tău nu a mai venit · 265

Aș prefera să mor decât să-ți frâng ție inima · 273

Momente pe care Raven nu și le mai amintește
de la centru · 280

Nu am nevoie să ne vadă cineva ca să simt
nevoia să te sărut · 285

Oamenii iubesc o singură dată,
un singur om în viața asta · 293

Oxigen · 299

Amintirile lui Raven de la centru · 304

Semnificația fluturilor · 307

April nu a fost niciodată persoana potrivită la
momentul nepotrivit · 315

Fata care poartă universul în ochi · 321

Moartea va face parte mereu din viața mea · 329

Mărți · 337

Miercuri · 339

Joi · 341

Vineri · 343

Amintirile lui Raven de la centru · 349

Îți amintești de mine? · 351

PARTEA III CUVINTE NEROSTITE · 359

PARTEA IV FINALUL · 367

Epilog · 369

Epilog · 373

Notă · 375

Mulțumiri · 377

PARTEA I

Termeni și condiții

FIȘĂ DE INTERNARE

NUME ȘI PRENUME: RAVEN TATE SIN
DATA NAȘTERII: 17/10/2000
SEX: M/F
ULTIMUL TIP DE MEDICAMENTAȚIE/ALTE TIPURI DE TRATAMENTE: ANTIPSIHOTICE, TERAPIA DE GRUP (O ȘEDINȚĂ).
DIAGNOSTIC: PACIENT SUFERIND DE SCHIZOFRENIE PARANOIDĂ.
PERIOADA DE INTERNARE: 1 AN, DEPINZÂND DE EVOLUȚIA PACIENTULUI.

DATA: 29/07/2018

PSIHIATRU: Dr. CILLIAN R.

AMINTIRILE LUI RAVEN DE LA CENTRU

Prima zi

Mi-au luat tot, până și lanțul cu tăblițe, și mi-au dat niște pantaloni și un tricou alb. Urăsc albul.

Urăsc pereții din camera asta. Urăsc gratiile de la geam, patul, masa, urăsc până și să respir în încăperea asta. Miroase a medicamente și dezinfectant. O asistentă m-a adus aici și mi-a spus că doctorul va ajunge imediat.

Alt doctor. Alte medicamente.

Nu pot să trec din nou prin asta.

— Raven Tate?

Un bărbat ce poartă un halat alb peste o cămașă stă la intrare, ținând o mapă în mână. Vine spre mine și trage un scaun mai aproape de patul meu.

— Raven. Atât.

Se uită surprins la mine.

— Ești primul pacient care a vorbit cu mine azi, Raven Tate.

— Raven, repet. Simplu.

— Asta eu decid. În fișa ta apar ambele nume. Să vedem..., spune și mută foaia, prinzând-o cu degetul de spatele mapei. Sch..., se oprește. Știi de ce ești aici?

Mă aplec spre fișă. Scrie negru pe alb: PACIENT SUFERIND DE SCHIZOFRENIE PARANOIDĂ.

— Sunt conștient de ce sufăr, Doc. Nu te mai uita la mine de parcă aș fi singurul nebun de-aici.

— Nu am zis că ești nebun. Și pentru tine este „domnul doctor”.

— Asta eu decid, îi întorc vorba și mă uit fix la el.

MUZICA SĂ RĂSUNE,
CAMERA SĂ FIE
PLINĂ

*„Now this might be a mistake
That I'm calling you this late
But these dreams I have of you ain't real enough”*

Faouzia, John Legend – *Minerfields*

Raven

*R*ăspunde-mi la mesaje, Raven!”
Un apel pierdut.

„Nu mă poți evita la nesfârșit.”

„Sunt mama ta, pentru Dumnezeu. Vreau doar să văd ce faci.”

Sigur. Pentru asta mă sună, nu pentru că vrea să mă bată la cap să-mi găsească un coleg de apartament.

Scrumez pe balcon și îmi las capul pe spate. Țin pixul într-o mână și țigara în cealaltă. De când m-am întors, fac asta destul de des – scot o țigară, un pix, carnetul și încep să scriu. Doctorul a zis că mi-ar prinde bine să notez gândurile, mai ales dimineața. Aș minți dacă aș spune că nu a avut dreptate. Știm cu toții cum sunt gândurile în capul meu. Ca niște bomboane asortate într-un borcan

sau ca sentimentele în interiorul nostru – un ghem încurcat. În dimineața aceasta am umplut ultima pagină din el. Și nici nu am de gând să mai încep altul, oricât de bine mi-ar face. Am impresia că port mereu cu mine ceva care nu face decât să-mi aducă aminte cât de tare i-am dezamăgit pe toți. Mi-a fost de ajutor, însă am nevoie să mă descurc fără el.

Muzica să răsunе, tot ți-aș recunoaște glasul.

Camera să fie plină, tot te-aș găsi, pentru că inima mea bate pe ritmul inimii tale.

Recitesc ceva ce am scris în urmă cu doi ani, nu la mult timp după ce am plecat.

Scriind, am înțeles-o mai bine pe April. Ținea jurnalele alea pentru că nu avea cu cine să vorbească și simțea nevoia să se descarce.

N-am mai auzit nimic de ea de când am văzut-o cu tipul cu ochelari, și când s-a mai întâmpilat să o văd prin campus, am reușit să mă feresc de ea de fiecare dată. Mi-am zis că trebuie să merg mai departe.

A fost ce a fost.

Și a fost frumos.

Încă mai aud scârțâitul șinelor în gara aceea nenorocită, când ne-am frânt inimile. Am urcat în tren ca să trăiască viața pe care o merita, în timp ce ea credea că merg pentru binele meu. M-am gândit mai mult la ea decât la mine când am luat decizia aia. April merita o adolescență normală. Din câte am înțeles, are un frate mai mic și a început să se înțeleagă cu Isabella. Totul a ieșit așa cum speram.

Mai puțin pentru mine.

Sunt în primul an de facultate la 20 de ani. Nu că ar fi asta problema, însă e al naibii de liniște. Și asta mă sperie.

Am primit niște medicamente *noi*, așa le-au zis doctorii. Deocamdată, totul este bine. Cursurile mă obosesc. Nu mă pot

concentra așa cum mi-aș dori uneori, *dar este bine*, îmi repet zi de zi.

Cât se poate de bine pentru cineva ca mine...

Telefonul începe să sune din nou. De data asta răspund.

— Era și timpul!

— Bună, mamă!

— Nu mă lua cu „bună, mamă”! Îmi fac griji.

— M-ai sunat doar ca să-mi spui același lucru ca ieri?

O aud cum expiră, cel mai probabil sătulă de mine. Este în regulă. Și eu aș fi sătul de mine dacă aș fi în locul ei. Poate că nu trebuia să mă întorc. Poate că ar fi trebuit să rămân internat pentru tot restul vieții, prefăcându-mă că încă *le aud*.

— Nu, Raven. Te-am sunat ca să văd dacă ți-ai găsit coleg de apartament.

Nu, și nici nu vreau. Îmi place să stau singur. Așa mă simt cel mai în siguranță.

— Ți-am zis că nu am de gând să caut pe nimeni, spun și sting țigara.

Dacă sunt singur, știu că, orice ar fi, nimeni nu m-ar putea vedea în momentele mele mai grele.

— Bine, spune ea cu o voce ciudat de veselă din senin. Dacă nu-ți găsești coleg de apartament, n-o să-ți plătesc cheltuielile.

Casc ochii și rămân cu privirea pierdută în gol. Chiar mi-ar face asta? Ce naibă!? Ne-am înțeles că o să-mi gălesc un loc de muncă după facultate, iar până atunci mă va ajuta ea.

— N-ai face-o.

— Ai uitat cine sunt de când nu ai mai dat pe acasă. America și Arcane vor să-mi facă o vizită în curând. Tu când? Nu, știți ceva? Nici să nu te întorci până nu-și găsești pe cineva cu care să locuiești. Vreau să socializezi. America mi-a zis că, în afară de facultate și antrenamente, nu mai mergi nicăieri. Nu ți-ar strica să te mai plimbi, poate chiar să ieși cu cineva. Sunt sigură că există vreo fată care să-ți placă pe acolo.

Am lăsat singura fată care mi-a plăcut vreodată pentru că voiam să fie fericită. Pentru că o iubeam și știam că merita mai mult.

Când am ajuns acolo, mi-am dat seama că nu aveam să rezist multă vreme. Eram determinat să ascult tot ce mi se spunea, doar ca să mă întorc mai repede la ea, dar lucrurile nu au mers atât de ușor. Tratamentul s-a prelungit, timpul a trecut. Când am venit să o văd, când în sfârșit mi-am adunat curajul, April trecuse de mult peste mine.

Era fericită.

Nu cu mine.

Dar era fericită.

Asta e tot ce contează pentru mine.

Îmi e dor de ea? Zi de zi. Mă consolez cu gândul că așa e cel mai bine? Da. Sunt un idiot? Cel mai probabil.

La naiba, îmi e foarte dor de ea! Îmi e dor de ochii ei, îmi e dor de cât de mult o uram la început, dar mai ales de glasul ei. Era vocea pe care mi-aș fi dorit să o aud la nesfârșit. Tot ce a mai rămas din noi sunt amintirile. Cum am condus-o în noaptea aceea de iarnă acasă, cum ne certam, cum se înfiora de fiecare dată când mă jucam cu ea și o trăgeam după mine în debara.

A devenit cea mai frumoasă amintire a mea.

E greu să o iau de la capăt. Este greu să îi spun altei persoane ce se petrece în capul meu, când abia îmi pot explica mie.

Doar eu știu de câte ori eram cu mâna pe telefon, ecranul arătând poza ei, numele și numărul. Eram pregătit să o sun de atâtea ori...

— Raven? Mai ești acolo?

Scutur din cap și îmi trec mâna prin păr.

— Da. Sunt aici.

— Nu vorbeam serios. Poți veni acasă. Ea... ea nu este în oraș, se bălbâie mama. M-am întâlnit cu Isabella și mi-a spus că este plecată la facultate cu... cu... ăm... Știi tu.

Mut telefonul ca să nu mă audă cum pufnesc. Știu că este plecată. Suntem în același campus!

Mama a fost să ia cina acasă la April acum o lună. Toți au fost prezenți, mai puțin eu. Din ce mi-a spus, tatăl ei a vorbit continuu despre ce băiat bun este Chad. Asta ar trebui să mă liniștească, nu? Nu! Nu mă liniștește. Îmi face sângele să-mi fiarbă în vene. Mă face să vreau să-l lovesc cu capul de prima balustradă pe care o văd.

Trag aer adânc în piept și încerc să mă liniștesc.

— Faptul că vă comportați cu mine ca și cu o persoană imposibil de controlat nu mă ajută deloc.

— Nu asta am vrut să spun și o știi bine. Și nu ești imposibil de controlat. Ultima dată când am verificat, erai printre cei mai buni din echipa de baschet a facultății.

A, da. Mai este și echipa de baschet. Mi-am făcut apariția de câteva ori la orele de sport ca să adun creditele pentru a putea trece anul. Profesorul mi-a spus că dacă nu intru în echipă, nu-mi voi mai putea da examenele. Așa că aproape în fiecare zi de la ora cinci am antrenamente.

— Mda. Ne auzim curând, bănuiesc.

Face o pauză scurtă. A obosit. Oamenii mereu obosesc în preajma mea.

Închid înainte să apuce să mai spună ceva. Conversația asta a ținut mai mult decât de obicei. Mai mult decât trebuia.

Toată treaba cu echipa a bucurat-o pe mama. Dar nu atât de mult pe cât i-a bucurat pe doctori. Pe mine? Pe mine mă scoate din sărite. Deși uneori se simte ca o eliberare când alerg ore întregi și arunc mingea în coș.

Telefonul sună iar. Sunt foarte aproape să-l izbesc de perete. De ce sună toată lumea acum? De ce tocmai dimineața, când tot ce vreau să aud este liniștea?

— Bună dimineața, priințeso!

Entuziasmul lui Arcane mă face să-mi dau ochii peste cap. El și America sunt încă împreună.

Într-un fel, sunt împăcat știind că America este cu el. N-am răbdare pentru despărțiri și inimi frânte. Iar Arcane are grijă de ea. Amândoi locuiesc la cămine. Doar eu n-am putut. Doar în mine n-a avut nimeni încredere că m-aș putea descurca. Atunci când le-am văzut reacțiile la cererea pentru cazare, am zis că nu mai are rost să insist. M-am mutat într-un apartament.

Poate că este mai bine așa. Este mai sigur pentru mine aici. Ironia sorții este că mama vrea să-mi găsească un coleg, chiar după ce mi-a sugerat că ar fi mai bine să aștept un an înainte să intru într-un asemenea colectiv.

— Spune ce vrei.

— Să te întreb la cât vii la petrecere. Mare vrea să mergem împreună.

— Nu merg.

Alcool nu pot consuma și chiar nu am chef să văd pe nimeni. Doar pentru că am fost bine în ultimele luni, asta nu înseamnă că lucrurile nu s-ar putea da peste cap. Am învățat să trăiesc cu paranoia.

— Raven?, se aude glasul surorii mele.

Nici nu vreau să știu care în care cămin s-a strecurat de data asta.

— Te rog, vino! O să ne distrăm.

Vocea ei dulce mișcă ceva în sufletul meu. Nu se poate folosi de șantajul emoțional mereu.

— Mă mai gândesc. Trebuie să plec. Am cursuri curând, iar după aceea, antrenament.

Mă ridic de pe scaun și închid carnetul cu notițe. Unele pagini sunt pătate de cafea, altele sunt pe jumătate rupte, iar colțurile, îndoite. Doar eu știu de câte ori l-am izbit de perete, urmat de o cană, din frustrare. Din cauză că ei chiar nu au încredere în mine.

Iau geaca din cuier, ghiozdanul, și ies trântind ușa în urma mea. Cursurile mele încep într-o oră. Aș putea pur și simplu să nu mă duc, dacă aș avea unde altundeva să fiu.

Așa că ies în stradă și mă îndrept spre centrul orașului. Obişnuiesc să stau acolo când atmosfera mi se pare prea sufocantă.

Se întâmplă adesea să dau de fata care fotografiază lebedele sau veverițele de acolo. Am mai văzut-o la facultate. Cred că ea se ocupă de album. Altfel nu-mi explic de ce și-ar petrece timpul într-o sală care miroase groaznic după câteva ore de antrenament.

Nu știu multe despre ea, decât că poartă mereu hanorace galbene și glugă, dar am văzut-o de fiecare dată când am ieșit.

Am văzut-o și când era să fie mușcată de o lebdă, și când era să cadă alunecând pe pământul ud din parcul de lângă, încercând să facă poză unei păsări.

În primele zile nu i-am acordat importanță, doar că după câteva săptămâni deja îmi ieșea în evidență din restul oamenilor. Este mereu singură în parc. Mi se pare interesant cum fiecare om adoptă singurătatea într-un mod diferit.

Nu am mers la ea niciodată, totuși.

A fost mai sigur pentru amândoi să rămân la distanță.